

maade, som denne Bekendtgørelse anordner. Paa den Maade blive Bekendtgørelserne en Del af selve Loven, og der vil altsaa ikke kunne ske Forandringer i den uden gennem Lovgivningsmagten. Derfor gaar mit Endringsforslag ud paa, at der ganske vist ikke skal røres ved den almindelige Bestemmelse om Farvestyrke. Den Farvestyrke, som blev laaet fast i Loven af 5te April 1888 og ved Bekendtgørelsen af 17de Maj 1888, skulle vi ikke røre ved; det er den Farvestyrke, som er betegnet ved Nr. 9 i de omtalte Tavler. Det er jo den eneste Maade, hvorved man i en Lov kan laa noget saadant fast ved at henvise til en bekendt notorisk Kendsgerning. Den gule Farve, der er præciseret der, maa ikke overstrides. Jeg har ikke dristet mig til at foreslaa, at det skulde overlades til Sædeministeriets Skøn at fastsætte, hvad den tilladte Grænse for den fastsatte gule Farve skulde være. Jeg antager ikke, at det vilde vinde Favour, hverken i dette eller i det andet Ting. Altsaa, det er en fastslaaet Kendsgerning. Saa gult og ikke gulere maa det være. Derimod med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes man i de paagældende Tilfælde i det praktiske Liv skal gaa frem ved Bedømmelsen af, om et vist Parti Margarine overstrider denne Grænse eller ikke, mener jeg ikke, at vi skulle binde Sædeministeriet til bestemte Regler og navnlig ikke laa de Regler fast, der fulgte med Bekendtgørelsen af 17de Maj, efterat det har vist sig, at disse Regler ere praktisk ubrugbare, ikke kunne lede til Domsældelse i et Tilfælde, hvor Skønsmændene, uagtet de ere gaaede korrekt frem, sige, at det paagældende Parti Margarine havde en Farvestyrke som Nr. 4. Dommerne og Retsvidnerne, som Nr. 5, og Højesteret alligevel siger: Vi tør ikke statuere, at dets Farvestyrke er over det tilladelige, blandt andet fordi de Farvetavler, som tidligere ere udgivne, ere forterte, fordi der er saa mange Omstændigheder, der bringe Farven til at variere, at Underjøgelsen maatte anstilles under ganske andre Hensyn end de hidtil paabudte. Den Anvisning, der fulgte med Bekendtgørelsen af 17de Maj 1888, indeholder jo Bestemmelser om, hvorledes man skal udføre „et lille Stykke af $\frac{1}{8}$ Tommes Tykkelse og begrænset af plane Smit“. Saa siges det, hvorledes Underjøgeren skal bære sig ad; han skal stille sig med Ryggen imod Vinduet v. s. v.; han skal se at udfinde, hvilken Table der viser den samme Farve-nuance som Margarineprøven, dernæst føre denne op og ned langs Tabellen. „Det Sted i Tabellen, som hverken viser sig lysere eller mørkere end Margarineprøven, vil da nøj-

agtig angive Margarinens Farve, der benævnes paa den Maade, at man først angiver Tablens Bogstav og derefter det Tal paa Tabellen, som staar udfor den fundne Farve“. Der er kun Tavlerne A til F; altsaa man kan ikke komme videre, og naar ingen af dem har den paagældende Nuance, kan egentlig slet ikke den Prøve anstilles, som Ministeren her har anordnet. — Naar nu de Herrer nøjagtig ville sammenholde § 5, som den staar i Lovforslaget, med mit Endringsforslag, ville de se, at jeg rører ikke ved det første Punktum i Paragraffen, hvis Hovedindhold er det, at Margarine ikke maa have en stærkere gul Farve end Nr. 9. Men dermed er paa ingen Maade sagt, at de Tavler, som omtales i dette Punktum, skulle være laaede fast. Det er kun en vis Farvestyrke, som betegnes ved de Farver, der ere laaede fast, men Ministeriet vil naturligvis ikke være forhindret i at lave nye og andre Tavler, naar det blot sørger for, at den samme Farvestyrke holdes. Jeg foreslaar nu, at Ministeren skal bemyndiges til „at bringe denne Farvestyrke til almindelig Kundskab samt til at anordne de almindelige Regler, som ville være at iagttage ved Underjøgelsen og Bestemmelsen af, om et Parti Margarine i Styrke overstrider den tilladte Farve“. Det vil med andre Ord sige, at det skal staa Ministeren frit for efter den Erfaring, som man nu hidtil har gjort og i Betragtning navnlig af det Højesteretspræjudikat, der foreligger, at anordne saadanne Regler, der gøre det muligt i paakommende Tilfælde, og navnlig hvor Farvestyrken betydelig overstrider den tilladte Grænse, virkelig at kunne faa den paagældende dømt, for ellers bliver Loven et dødt Bogstav og alle disse Farvebestemmelser blot unødvendig Tidspilde baade for de Funktionærer, der have dermed at gøre, og de andre, der have med Margarine at gøre. Det kan ikke være nogen Tvivl om, at de Mangler, her ere fremhævede i Højesteretsdommens Præmisser, virkelig ere til Stede, og det er i øvrigt ogsaa meddelt Rigsdagen fra de forskellige sagthindige og navnlig Sædeministeriets Konfulent Dr. Lehmann og de forskellige tilhørende ved Margarine. Dr. Lehmann siger saaledes i Skrivelse af 5te Jan. 1889, at det nu i Handelen gaaende Kunstsmørs Farve sjælden er mere rødlig end F., derimod jævnlig saa grønlig, at den falder langt udenfor Tabellen F. Den tilhørende for Kjøbenhavn, Holmer, siger det samme, at de i Handelen gaaende Margarineprøver ere langt gulere end F. i Farvetavlerne, saaledes at Kontrol-len ikke har haft Brug for Tavlerne A—D.